

γελάσουν, ἐπίστευσαν εἰς τοὺς λόγους του, ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ πτωχοτάτου πολίτου, μετενόησαν ἀπὸ τῆς κακίας των καὶ οὕτως ἐσώθη ἡ πόλις ἀπὸ τὴν ἐπικειμένην καταστροφὴν.

Ἡ ἱστορία αὕτη, ἡ ὁποία εὐρίσκειται ἐν τῇ προφητείᾳ τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ, εἶναι πολὺ διδακτικὴ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐκ φύσεως ἁμαρτωλοὶ καὶ ἐκτεθειμένοι εἰς αἰωνίαν καταστροφὴν, ἂν μὴ μετανοήσουν καὶ πιστεύσουν εἰς τὸν Ἰ. Χριστὸν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει τὸν Ἰωνᾶν ῥιπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ πλοίου.

ΑΡΑΒΕΣ ΡΙΠΤΟΝΤΕΣ ΛΙΘΟΥΣ.

Μεταξὺ τῶν Ἀράβων τῆς Ἐρήμου ὑπάρχει παράδοσις, ὅτι κακὸς τις ἄνθρωπος, ὅστις ἀφοῦ ἐπράξε παντοειδῆ κακουργήματα καὶ διέφυγε τὴν τιμωρίαν τῶν νόμων, εὗρε τελευταίον οἰκτρὸν θάνατον ἐν τῇ Ἐρήμῳ Σαχάρα καταπλακωθείς ὑπὸ τῆς ἄμμου, ἣτις πολλὰκις συσσωρεύεται εἰς λόφον ὑπὸ σφοδροῦ νοτίου ἀνέμου.

Τόσον δὲ μισητὸς ἦτο ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος ὑπὸ πάντων, ὥστε πάντες οἱ διαβαίνοντες ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου, ῥίπτουν λίθους εἰς τὸν σωρόν, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶνε θαμμένος, καὶ τὴν πράξιν ταύτην παριστάνει ἡ ὀπισθεν εἰκὼν.

Ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΖΗΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ.

(Ἰδὲ προηγουμένην σελίδα.)

Στήθι, κυνικέ μου, στήθι,
Καὶ εἰπέ μοι, εἰς τὰ στήθη
Τίνα φλόγα λάβρον ἔχεις;
Κ' ἤναψας φανὸν καὶ τρέχεις;
Μήπως ἐκ τῶν συγκατοίκων
Εἰς τὸν πύθινόν σου οἶκον,
Ἀσπαλάκων τις νομίσας,
Ὅτι πρέπει ἄψεις ἴσας
Πρὸς αὐτὸν καὶ σὺ νὰ ἔχῃς,
Καὶ καρκινηδὸν νὰ τρέχῃς,
Ἐδανείσθῃ τὸν ἰξόν σου,
Τὴν τριβίδα, τὸν πηλὸν σου,
Κ' ἔχρισε τοὺς γοργωπούς σου
Καὶ ὠραίους ὀφθαλμούς σου,
Καὶ σ' ἐκάλυψ' ἐκ σκοτίας;
Ὅστ' ἐν μέσῳ μεσημβρίας
Ἐξ ὀλομελάνου σκέπης
Καλυφθέντα πάντα βλέπεις;
Ἄλλ' ἂν πάσχῃς ἐκ σκοτίας,
Τίς ἡ χρεια καὶ λυγρίας;
Μήπως, γράμμα, κάλλος, σχῆμα,

Σκότος, φέγγος, χρῶμα, σῆμα,
Καὶ σκιά ἐφανισθεῖσα
Τοῖς τυφλοῖς δὲν εἶναι ἴσα;
Πῶς λοιπὸν τὸν λύχρον ἔχεις
Εἰς τὰς χεῖρας σου, καὶ τρέχεις;
Λέγε μοι, τριβινοφόρε,
—μεσημβρίας τώρα ὦραι—
Ποῦ ὑπάγεις κατεπεῖγαν;
Κ' ἐκ τῆς βίας σου ὀλίγον
Ἐλεῖψ' ὁ φανὸς νὰ σβύσῃ
Καὶ τὸν κόσμον νὰ σκοτίσῃ;
Μίαν φλόγα λάβρον ἔχω
«Κι' ἤναψα φανὸν καὶ τρέχω.»
«Πόθον ἕνα· ζῆλον ἕνα:
«Ἀνθρωπον ζητῶ μὲ φρένα»
«Ἀνθρωπον ζητῶ νὰ εὕρω»
«Ἀνθρωπε, ποῦ εἶσαι; δεῦρο.»
Ἐκραξε κατεσπυσμένος,
Τὸν φανὸν τοῦ ὀπλισμένος,
Τρέγων ὡς δορκὰς ὠκύπους·
Κ' ἔβλεπον τοὺς ποδοκτύπους·
Κόνεως ὑφούντας νέφος;
Καὶ εἶπον: γέρων εἶν', ἢ βρέφος;
Ὡ Διόγενές μου, πόσῃς
παχυλῆς φρενοβλαθείας
Κάτοχος δὲν ἐνομίσθῃς
Ἐκ τῆς τότε κοινωνίας;
Πόσους γέλωτας ἐκίσεις,
Πόσον ἐματαιοπόνεις,
Πόσον δύσκολα ἐζήτηεις,
Πόσον ἄκαιρα ἐφρόνεις,
Τρέγων ὡσπερ ταχυδρόμος
Ἐν τῷ μέσῳ Ἀθηνῶν,
Ἴνα εὕρῃς ἄνδρα ἕνα
Ἐμμεστον πολλῶν φρενῶν,
Τότε ὅτε ἐξ ἀπάσης
Τῆς ἐκτεταμένης γῆς
Ἐλείπεν ὁ θεῖος λύχνος
Τοῦ Χριστοῦ ὁ τηλαυγής;
Ἄλλ' ἂν θέλῃς, κυνικέ μου,
Σήμερον ἐγὼ νὰ σ' εὕρω
Ὅν ἐζητεῖς ἀνθρώπον σου
Ἐκ τοῦ τάφου ἔξω δεῦρο,
Ὡς ὁ Δάζαρος, καὶ ζῶσον
Τὰ εὐώδη σάβανά σου,
Διευθέτησον ὀλίγον
Τὸν ἀρχαῖον τριβιανὰ σου
Κ' ὑπαγε, καὶ κλῖνον γόνυ
Εἰς τοῦ Γολγοθᾶ τὸ ὄρος
Κ' ἐναντί σου τότε θέλει
Παραστῆ σοι σταυροφόρος
Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος·
Οὗτος εἶν', οὐκ ἔστιν ἄλλος,
Ὁ θεάνθρωπος, δὴ πάλαι
Ἀνεζήτει, ἔχων κάλλος
Καὶ ἀνθρώπινον, καὶ θεῖον,
Καὶ σοφίαν, κι' ἐπιστήμην
Ἀπτατον εἰς τοὺς αἰῶνας,
Καὶ ἀκήρατον τὴν φήμην.
Οὗτος εἶν' οὐκ ἔστιν ἄλλος·
Ὁ τῇ λόγῃ κεντημένος·
Ὁ πῶν γολθὴν καὶ ὄρος·
Ὁ τῷ ξύλῳ ἠλωμένος·
Κλῖνον γόνυ· σπείσον δάκρυ